

Blestemul lui Hristos și smochinul neroditor

16 iulie 2004

Gili Cârstea

Zilele trecute am discutat despre blestemul lui Dumnezeu și cred că mulți au avut o reținere față de concluzia noastră că Dumnezeu nu blestemă. Ei s-au gândit imediat la Hristos și smochinul neroditor. Nu a blestemat Hristos smochinul acela, care s-a uscat imediat, sub privirile uimite ale ucenicilor?

Acest episod a produs o mulțime de speculații despre caracterul lui Dumnezeu. Cei care, ca ucenicii, doresc un Mesia puternic, „drept” și cât mai asemănător imaginii populare despre Iehova Cel din vechime, au fost bucuroși să găsească în Noul Testament o scânteie din violența și forța care descriu atât de bine pe Dumnezeu. Ei folosesc acest incident spre a demonstra că Dumnezeu nimicește, iar Hristos este același ieri, azi și în veci.

Ce a făcut Hristos aceluia smochin? Nu Hristos a manipulat dezvoltarea copacului. Smochinii fac smochine. De obicei, deși, pe planeta aceasta răzvrătită, uneori pomii fructiferi nu mai rodesc, și asta nu din vina lui Dumnezeu. Smochinii nu păcătuiesc, nu sunt responsabili și cu atât mai puțin pot fi blestemați. Dacă nu rodesc, înseamnă că sunt bolnavi. Dacă sunt bolnavi, de obicei sunt tăiați.

Așa procedează Dumnezeu cu ființele inteligente? Dacă nu rodesc neprihănire le taie?

Pilda cu smochinul a fost folosită greșit, în dezacord cu scopul lui Hristos, cu descoperirea caracterului lui Dumnezeu și cu misiunea finală a Fratelui nostru mai mare. Noi spunem că smochinul reprezintă poporul ales. Dumnezeu a coborât, în Isus Hristos, pentru o ultimă verificare, un ultim test de loialitate. Era ziua judecății lor, când trebuiau să decidă pentru ultima oară dacă sunt sau nu de partea lui Dumnezeu. Prin lepădarea lui Hristos, ei s-au făcut vinovați de păcatul de neiertat, declanșând astfel blestemul lui Dumnezeu. Blestem care s-a materializat prin distrugerea Ierusalimului de romani și desființarea Israelului ca stat. Generații de creștini au interpretat astfel pilda smochinului neroditor. Ei au crezut că, în pilda cu acel smochin, Hristos dorea să descopere modul cum operează Tatăl confruntat cu împotrivirea umană.

Recunoaștem și noi că există aici o lecție despre neprihănire și fărădelege, dar cu totul diferită de opinia populară prezentată mai sus. Mai întâi, scopul imediat al lecției este cu totul altul, și anume puterea rugăciunii făcută cu credință. Matei, ca și Marcu, arată că subiectul era credința autentică în cuvântul lui Dumnezeu, nicidecum reacția lui Dumnezeu față de păcătoșii împietriți. Apoi, viața lui Hristos este o continuă descoperire a caracterului Tatălui, iar acel caracter este magistral descris în avans de profet ca fiind ca „un miel pe care îl duci la tăiere.” El nu S-a împotrivit, nu a vociferat, nu a amenințat, sub nici o formă nu a blestemat pe naivii din

Sinedriu care au programat toată suferința prin care a trecut. Din contră, cerea iertare în numele lor, frații lui orbi.

Hristos nu a blestemat poporul ales. Scopul misiunii Lui a fost să deschidă mintea fraților Lui asupra magiei păcatului în care sunt prinși, ca să poată fi astfel vindecați. Tatăl și Fiul erau în misiune de salvare. Ei sunt vindecători de inimi și minți. Când nu sunt lăsați să vindece Ei nu acuză, nu condamnă și nu blestemă. Ei Se retrag, plini de respect față de libertatea individuală, dar extrem de tulburați de consecințele care decurg din acea decizie. Ei știu că un popor neroditor, care nu își recunoaște rana și refuză vindecarea, nu are nevoie de nici un blestem din partea cuiva ca să se prăpădească. Nenorocirea este ascunsă în chiar boala păcatului care a lovit omenirea, care este mult mai reală, mai serioasă și mai devastatoare decât blestemul oricui. Cineva mușcat de o cobra egipteană nu are nevoie de cineva care să îl blesteme să moară. El este deja mort, căci moartea este în otravă, nu în dorința sau neplăcerea cuiva.

Așa cum s-a întâmplat cu Israel. Distrugerea lor nu a venit prin decretul lui Dumnezeu sau prin blestemul lui Hristos. Cineva o spune mai frumos decât noi toți:

„Iudeii își făuriseră singuri cătușele; ei umpluseră singuri cupa răzbunării. Prin distrugerea completă care a venit peste ei, ca națiune, și prin toate nenorocirile care i-au urmărit în locurile unde au fost împrăștiați, ei n-au cules decât recolta pe care au semănat-o cu propriile lor mâini. Profetul spune: ‘Pieirea ta, Israele, este că ai fost împotriva... Celui ce te putea ajuta;’ ‘căci ai căzut prin nelegiuirea ta’ (Osea 13:9, 14:1). Suferințele lor sunt adesea prezentate ca o pedeapsă venită asupra lor direct prin decret divin. Astfel caută marele amăgitor să-și ascundă propria lucrare. Printr-o respingere încăpățânată a iubirii și îndurării divine, iudeii au făcut ca ocrotirea lui Dumnezeu să le fie retrasă și astfel a fost îngăduit lui Satana să-i conducă după voința lui. Cruzimile oribile care au avut loc la distrugerea Ierusalimului sunt o demonstrație a puterii răzbunătoare a lui Satana asupra acelor care se supun stăpânirii lui” (GC 35, capitolul Distrugerea Ierusalimului).

Marele amăgitor ne ametește și astăzi cu blestemul lui Dumnezeu. Cât mai este dispus acest popor să colaboreze la ascunderea lucrărilor lui? Înțelegem noi riscul enorm la care ne expunem, refuzând cu încăpățânare solia neprihănirii lui Hristos, spintecând astfel perdeaua de har de deasupra noastră? Dacă suntem dispuși să ne asumăm un asemenea risc, să ne pregătim de cruzimile oribile care se ivesc la orizont. Și care nu vor veni din blestemul lui Dumnezeu, ci din puterea răzbunătoare a marelui amăgitor.

***